

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΝ

Είδομεν εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος εἰς ποίας ἐνεργείας προέβη ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος προκειμένου νὰ ἐισσηγηθῇ καὶ ἐπιβάλῃ τὴν Καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. Προέβη δὲ εἰς ταύτας διότι ἐγνώριζε πόσον ἀντικανονικὴ καὶ ἀντορθόδοξος ἦτο ἡ ἐνέργεια καὶ ἐφαντάζετο τὰς ἀντιδράσεις. Ἦδη ὡς εἶδομεν ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἀπεκάλυπεν ὅτι αὐτουργὸς τοῦ πραξικοπήματος ἦτο

ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος. Μείζων ὁμως πάσης ἀντιδράσεως ὑπῆρξεν ἡ ἀντίδρασις τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ ὅστις ἀπεδοκίμασε τὴν καινοτομίαν καὶ ἔμεινεν πιστὸς συνεχιστῆς τῆς παραδοθείσης πίστεως καὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου τὸ δὲ νεοεισαχθὲν Γρηγοριανὸν ἐχαρακτήρισε Φράγκικον καὶ ὡς Φραγκέψαντας τοὺς δεχθέντας αὐτό.

**Ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως,
ὁ εὐσεβὴς λαός,
συνεχίζει τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας.**

Εἶναι γεγονός ὅτι οὐδεὶς ἐσυνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς Καινοτομίας, πλὴν τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ τῶν ἐσθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ πλεὺν σθεναρὰ καὶ αἰσθητὴ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἐπαράτου καινοτομίας ἡ ὁποία κλονίζει τὸν πανίσχυρον δικτάτορα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν καινοτομίαν του, εἶναι ὁ εὐσεβὴς Λαός, ὅστις διὰ τῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεώς του διείδεν τὴν προδοσίαν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς δὲν προδίδει, δὲν φραγκεύει, δὲν κακοδοξεῖ, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Εἶναι μεγάλης ἱστορικῆς σημασίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ἔτος 1924, διότι ἂν ὁμαδικῶς ὁδηγεῖται ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ σχίσμα, εἰς τὸν Παπισμὸν καὶ Οἰκουμενισμόν, ὁ πλείστος εὐσεβὴς Λαὸς μετὰ ἀρκετῶν κληρικῶν ὁμολογεῖ καὶ διακρατεῖ τὴν πίστιν καὶ συνεχίζει τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς μεγίστην ἀπογοήτευσιν τοῦ Παποφίλου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Ὁ Εὐσεβὴς Λαὸς μετὰ τῶν ὁμολογητῶν

ἐκείνων κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπέκυψαν τῷ Βάαλ, ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΥΝΕΙΑΨΙΣ αὐτὸν ἠγέρθη ὡς «γρανιτένιο» τεῖχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου προσέκρουσεν ἡ βία καὶ ἡ δολιότης τῶν καινοτόμων.

Εἰς χρόνον ἀνύποπτον διὰ τὸν Εὐσεβὴ Λαόν, κατὰ τὸ 1924, σημειοῦται φοβερὰ ἐπίθεσις τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ κατὰ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας ἀλλ' εἰς μάτην τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θὰ ἴδωμεν οὐδόλως ἔβλαπεν τοὺς ἀρνητὰς ἀπλῶς κατέφαγεν. Πλήγμα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἦτο ὅτι ἀπώλεσεν πλῆθος ἀδυνάτων ἢ ἀδιαφόρων χριστιανῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν καὶ ἐθρήνησεν διὰ τοὺς πολυπληθεῖς «LAPSI», πεπτωκότας.

Οἱ ὁμολογῶνται ὁμως τῆς πίστεως εὐφραίνονται τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ὅχι ἀπλῶς δὲν ἀκολουθοῦν τὴν προδοσίαν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν εἰς τὸν Ἀντίχριστον Παπισμόν, ὅχι μόνον διότι καταγγέλλουν τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν νεωτεριστικῶν τάσεων καὶ τὸ ἀνοιγμα πρὸς τὸν Οἰ-

κουμουνισμὸν ἐκ μέρους τῶν καινοτόμων, ἀλλὰ διότι προπάντων ὁμολογοῦν ὅτι ἡ σωτηρία αὐτῶν, ἐν τῇ ἀκαινοτομίᾳ Μιᾷ

Ἀγία Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ὁποίᾳ παραμένουν καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀγωνίζονται.

Ἡ πρώτη διοργάνωσις τῶν Ὁρθοδόξων

Ἦδη ἐντὸς ἐλαχίστων ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, ἦτορ* κατὰ τὴν δευτέραν Κυριακὴν μετὰ τὴν καινοτομίαν, ἱκανὸς ἀριθμὸς κληρικῶν καὶ χιλιάδες Ὁρθοδόξων πιστῶν συνήλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐμποροῦπαλλήλων παρὰ τὴν πλατεῖαν Μητροπόλεως καὶ συνέστησεν τὸν «ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» μὲ πρόεδρον τὸν Ἰωάννην Σιδέρην τὸν ἰδρυτὴν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὑπογραμμίζεται ἐνταῦθα ὁ τίτλος «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» ὅχι τὸσον διότι μαρτυρεῖ τὴν ἄμεσον ἀνασυγκρότησιν καὶ διοργάνωσιν τῶν ὀρθοδόξων δυνάμεων, ὅσον διότι δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται ἡ πρώτη συνειδήσις καὶ ὁ μολογία πίστεως καθ' ἣν οἱ δεχθέντες τὴν καινοτομίαν, κακῶ ὡς οὔν, Παπίζουν, ἐν ᾗ οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν Ἐορτολόγιον εἶναι οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι.

Βεβαίως τὸσον διὰ τῆς ἐπαράτου καινοτομίας ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιθέσεων μέχρι σήμερον ὁ Ἀντιχρίστος Παπισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς οὐδαμῶς ἔβλαψαν τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας οὐδὲ θά δυνηθοῦν, ἐπ' ἐρχον ὅμως νὰ υφραπάσουν μέλη τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἥτοι Πατριάρχας, Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς καὶ λαϊ-

κοὺς δηλαδὴ ἐδημιούργησεν ἀρνητάς, «LAPSI» πεπτωκότας, ἰδίᾳ τὸ 1924 καὶ συνεχίζει νὰ τοὺς κατακρατῇ μέχρι σήμερον. Παράλληλα ὅμως ἐδημιούργησεν καὶ μάρτυρας καὶ ὁμολογητάς δι' οὓς καυχᾶται ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐνῶ διὰ τοὺς πεπτωκότας θρηνεῖ καὶ τοὺς ἀναμένει εἰς ἐπιστροφήν.

Τὸ ὕψιλον τέχνασμα τοῦ διαβόλου ἦτο, καὶ παραμένει τὸ αὐτό, ἡ ἄμβλυνσις τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος, ἡ ἀποκοπή ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Πατερικὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δημιουργία νοσηρᾶς θρησκευτικότητος, ἡ ἐκκοσμίκευσις, ἡ μὴ βίωσις τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας ἡ λοιδώρησις καὶ γελοιοποίησις τῶν παλαιομερολογιτῶν.

Ἰδοὺ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ πραγματοποιηθὲν σχέδιον τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ τὸ ὁποῖον ὑλοποιήθη δυστυχῶς εἰς τοὺς καινοτόμους καὶ οἱ ὅποιοι ἀδύναμοι πλέον δὲν ἀντιδροῦν ἀποτελεσματικὰ ἀλλὰ συμπορεύονται συρόμενοι ὀπισθεν τοῦ ἄρματος τοῦ Παπο-οἰκουμενισμοῦ. Ἰδοὺ τὸ μέγα κακὸν τῆς ἐπαράτου καινοτομίας, ἰδοὺ διὰ τί ἀγωνίζονται οἱ ΓΟΧ ἀκολουθοῦντες τὴν ἀκαινοτόμητον Μίαν Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

(Συνεχίζεται)

«Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε Ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἐτέρα δυνησεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

Ἀποστ. Παῦλον, πρὸς Ρωμαίους, ἡ' 38-39